

Den historie, jeg nu vil fortælle, den begynder ude i Slatpylle, der ligger lige midt imellem Skyggehyggeskov og Dytmosen. Et forår lige midt i maj blev der født to dejlige, små æselunger. De blev født på den samme dag, men den ene blev født i det østlige Slatpylle, og den anden blev født i det vestlige Slatpylle.

– Har I hørt det, har I hørt det? fløjtede fuglene rundt og fløjtede. Der er født hele to æselunger lige på en gang.

– Jajadada, kvakkvak, kvækkede frøerne ude i Dytmosen. Den ene er en hunæselunge. Hun er blevet døbt Ælla Æsel, og hun har søde, bløde, lange, lådne ører, store, brune æseløjne, fire fine hove og en hale, der kan vippe, når det blæser, men der er også noget helt ganske særligt ved Ælla.

– Hvad er det særlige? sitrede græshopperne. Hvad er det særlige?

– Hun er hvid som en vattot, kvækkede frøerne.

– Ih, hvor er det flot! Nej, hvor er det godt! kurrede skovduerne, og harerne hoppede, og Pytsøen glimtede af gule og røde flodflyderfisk, og de syntes alle sammen, det var en herlig, herlig nyhed.

De havde alle sammen så travlt med at trille og tralle, at de kom til helt at glemme den anden æselunge, som var blevet født samme dag. Det var en hanæselunge med ganske almindelig grå æselfarve. Hans foræl-

dre døbte ham Ælmer Æseløre Æsel, og de holdt rigtig meget af ham og syntes, han var verdens bedste æselunge. Han var hverken hvid eller noget, men hans hjerte kunne slå, og hans mule var blød.

Tiden gik, og æselungerne begyndte at vokse. Lige bortset fra, at han var ganske almindeligt æselgrå, så var Ælmer slet ikke spor forskellig fra Ælla. Han havde fire æselben og to lange, lådne æselører og en æselhale, der kunne vippe, når det blæste.

Efterhånden som Ælmer blev større og større, så gik han tit og tusede rundt for sig selv inde i Skyggehyggeskoven, og en dag så løb han lige ind i Ælla, som stod og spejlede sig i Pytsøen.

– Ih, hvor er du pæn, sagde han og kiggede på Ælla og på hendes spejlbillede nede i søen, der var næsten lige så pænt.

– Syn's du virkelig? spurgte Ælla og vippede med æseløjenvipperne. Jeg er jo bare hvid, og jeg ville meget hellere være rigtigt æselgrå li'som dig.

– Det kan jeg ikke forstå, for gråt er gråt, og det er kedeligt, sagde Ælmer. Du er hvid og fin og den allersødeste æselpige, jeg nogen sinde har set. Hvis jeg ikke var så grå og kedelig, så ville jeg have spurgt dig, om ikke vi skulle have været æselkærestere.

– Det er jeg desværre slet ikke æselagtig nok til, sagde Ælla bedrøvet og rystede på hovedet.

– Nej, sukkede Ælmer, og det er jeg desværre alt for almindelig og kedelig og æselgrå til. Jeg ville sådan ønske, jeg var en æselhelt.

– Og jeg ville sådan ønske, jeg var rigtigt æselgrå, sagde Ælla.

– Hvis nu du bliver grå, og jeg bliver en æselhelt, skal vi så være kærestere? spurgte Ælmer.

– Ih ja, sagde Ælla.

– Nå, men indtil vi selv synes, vi er gode nok til at være rigtige kærestere, skal vi så ikke være enige om at være hinandens helt private forkerte

